

POTI-POTI

**SURT ELS
DISSAPTES**

**CINC
CENTIMS**

ROMANSO DEN NOGUERAS OLLER DIALEC VIU I PERILLÓS

entre un Capcigrany manaya i "Poti-poti romansero"

(Qui tinga cantera pot fersela passar am la tonada del "No t' estiris ni t' arronsis")

—Tot son farsas y potingas
i aixarops de nova lleil
Diu qu' Espanya está malalta,
tan sensill qu' es el remei.

Una frega de senderi,
uns quants grams de dignitat
i á ple sol d' autonomia
colrá bé l' encostipat.

—Poti-Poti, ves alerta
qu' el govern no vol soroll;
repartim unas ventosas
que fan caure de corcoll.

Hem fet fer pasta de sabre
perque feu forsa bondat.

No volém consells ni bromas
qu' are i sempre ens hem sobrat.

—Pas qu' ho posi en quarentena,
bé sé massa que sobréu
Pobre Espanya está ben llesta
si s' endrapa el que li déul...

—Poti-Poti ves alerta
ó anirás á la presó

—Tan si riscas com si riscas
sentirás una cansó;

la cansó perfidiosa
de la Solidaritat:

Visca Espanya autonomista
qu' es progrés la llibertat!

La Claudina d' Igualada

Musica de "La Noia d' Ampurdà"

—Ai, Claudina si 'm vols creure
no t' en vagis à serví
Barcelona es de mal aire;
hi ha mes trenca-colls qu' aquí.

Flor de liri, clavell, violeta
la ciutat t' ha de marçí.

Camí enllà la diligència
entre pols se va esvahí.

Serra-xic se la miraba:

—Qui m' ho tenia de dil...

La Claudina ja té casa....

—Fes la cuina i à dormí

Ella qu' en tanca la porta

Massa t' avindrás à obrí

La Claudina té una boca
que al mirai la fa dalí
Arremangada de brassos
renta de bon dematí.

Grifols d' aiga ensabonada
d' entre las mans fa sorti
i el sol la menja á posturas
agessantse pel jardí.

Va bon xic espitregada
i els ulls hi troven camí
El senyoret el llambrega
desd' un recó del jardí.

Boi coverts per l' enramada
no 'ls pot veure cap vehí
L' abraçada que li dona
poc l' ha feta avergonyí.

S' han trencat las dugas betas
que 't lligaban faldellí
La Claudina es generosa
ja las tornarà à cusí.

Mal que cusis i recusis
de la nit al dematí
ai, Claudina d' Igualada
poc podrás ferlas serví.

Compra nou canas de beta
per poderlashi afegí
Una per cada mesada
i una corda per morí.

Que la fam y la vergonya
t' ennegrirán el camí
Ai, mares que teniu fillas
no las feu anà á serví

Serra-xic deixa las terras
que s' hi vol enmaridá
Ai, Claudina d' Igualada!....
Penjada la va trová.

Flor de liri, clavell, violeta
la ciutat t' en va matá!

LA XAMANEIA DE LAS CUINAS

(Una desgracia al carrè-Nou)

El terrat es pobre,
molt vell i gastat
baranas humidas
de mahons trencats...

El terrat té un aire
que 'm deixa esverat.

La xamaneia baixa de las cuinas
s' aixeca á un costat.

Dos nois i enfonsen els seus crits
—Forat, Foradat!... [endintre:

I el buid els hi respón ennuegantse
pel fum tufós i esprimatxat:

...atl... atl...

Aquest crit es fondo
com la xamaneia
del humit terrat.
I el sol vermelleija
fosc y grisament
en els mahons bruts
de la xamaneia.

El sol qu' es mor pausadament,
dona un fatal pressentiment.

Quin aire de desgracia té el terrat!

Lallum fa un llarc badall i s'ha apagat.

— Forat, foradat!...

...atl... atl...

El mes petit dels nois
s' enfila á la barana:
darrera d' ella hi ha el carrè badat:
una boca fonda,
una boca llarga
que va d' un costat á l' altre costat.

I el petit, mira abstret
xamaneia endintre;
li sembla tan fonda,
que no acaba mail...

...Els peus li rellican! ..

..... jaill!

Quin esglaill
¡Oh malehida boca del carrè!
I l' altre noi, quin tremolor que té!
Oh, malehida boca!
La xamaneia treu un glop de fum;
s' ennuega de nit que 'l sol no hi toca.
Al fons del carrè s' hi sent molt bum,
—Forat, foradat [bum.

Qui gran plor que puja del carrè badat!

L' ALEGRA BORRATXERA

—Mossa, la mosca, dels ulls de fura,
tu, la que 'm pujas el vi del cellè,
donam de nou un' altra mesura;
la gerra mes gran i ómplala bé.

Ómplala bé; que tinc sed i fa calda;
vinacorrents qu' un s' himor esperant!...
roja i rienta seurás en ma falda
mentres qu' alegre aniré traguejant.

Pórtem el vi, que ma gola s' escalda;
pórtam el vi, que ja 'm vaig inspirant.

Pórtamel fort que tu i jo, tot bebent,
hem de fè uns pactes parlant i rient.

Aixís del daurat!... I quina bromeral..
que bé s' hi escorra pe' l' tall delas dents!

Mossa, la mosca, la tabernera,
bé estás prou feta pe 'ls anys que tens.

Pe 'ls anys que fas tens tot l' aire de.
bé t' aniria si 't deixes pintà, [dona;
núa, ben núa i al cap la corona
de pampols verts, am rahims á la má.

Núa, en la tela, tan fresca i rodona
bé pararías al Sant Vaticà.

Santas i *malvas* van juntas allí;
tanquém els pactes i pósam mes vil

LLAMPEGUIG

EL COM, PER QUÉ I DE QUINA MANERA

he tingut el goig d'encapsar el meu romanso amb el bonic *boix* qu'avui torno a divulgar, s'ajustan al *com* que jo necessitava un ninot de tirat d'auca, *perquè* d'altre manera no hauria conseguit l'aspecte de romanso, vaig tenir de recorre a un bon amic qui coneix totes las travetas del llapis, del pinzell i de la tinta xina. Pam! Pam!—Qui ha?—Obra, Nogués, obra.—Que tal Nogueras?.. Pro que 't passa? Sembla qu'estiguis amohinat. —Noi, necessito un miracle. Figurat: un clixé de zenc, que sembli un gravat al boix!..—No t'apuris... Farém un boix.—Pro *i de quina manera*?—Ell si qu'es treu el llapis:—Ratlla, sobre ratlla, zam, zam; zam, zam... I ja tenim el *boix*. —Realment, Nogués, m'has clissat bé l'idea.—Pera alguna cosa som d'una mateixa fusta, Nogueras.—Ja veieu *de quina manera* els *nogués* saben convertirse en boix.—Xavier, té molt caracter aquesta Barcelona carquinyoli, i aquestos nuvols de cotó fluix i aquest barco mes gros que las casas... i aquestos floreros son una delicia!... Oh, i aquesta bestiola qué representa als adormits, als dolents!..—Me farás sofocar am tantas alabansas!..—Que bé, que bé!.. Tòcala que m'en vaig cap a can Bonet porque t'ajudi en el miracle de convertir un tros de zenc en boix!..

EL ROMANSO D'EN NOGUERAS !!!!!!!!!

Que diuen qu'en Nogueras té romanso?... Vaia una indessencial!... No es casat?..—Si senyors soc casat, i justament porque estimo a la dona i als fills, el tinc aquest romanso.. I es un romanso que farà avergonyir an els qu'en tinguin per ofendre a la dona i axafinà el pa dels fills!.... Es una amarga sátira, no solsament meva, si no de tots els literats de Catalunya, Barcelona gran, Barcelona imponent en dimensions, Barcelona que t'empassas mes de trenta mil "Sucesos" i altres publicacions d'aquest istil i deixes corcà els admirables llibres d'en Maragall, d'en Verdaguer, d'en Guanyabens, i de tans i tans altres que 't farien sentimental i culta... Prefereixes enllotarte el vestit en el poti-poti y farrigo-farrago d'una vida miserable, com un trinxeraire en el suc de las clavegueras!...—Poti-poti?...—doncs—Poti—Poti! Que cap i a la fi, si no sabs llegir llibres, potser n'aprenguis editantlos en la primitiva forma de romanso.

El venen al engròs: a la Botiga de Periodics del Carrer Mes Alt de St. Pere. 15

28 Juliol 1906—Tirat a can Riera: Bilbao, n.º 207.—Barcelona: Romanso 2.

05(46.711 Bar) Pot